Ч. 211. Середа 5 жовтня (22 вересня) 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жаданє і за вложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Сойм краєвий.

90 засїданє I сесиї IX перïоду з дня 3-го жовтня 1910.

Вчерашне засїданє соймове відкрив п. Маршалок о год. 11¼ перед полуднем, повідомляючи палату, що уділив пос. Брикчиньскому відпустки на три дні.

Перед приступленем до дневного порядку відчитали секретарі внесені петициї і зголошені внесеня і інтерпеляциї. Для підпираня деяких петиций забирали голос пп. др. Куровець і Скварко.

Наглячі внесеня зголосили пос. Стапіньский в справі недопущеня заграничного товару і мяса в межі держави, пос. Скварко в справі підмоги для погорільцїв громади Білянка мала (пов. Самбір) (в тій справі вніс посол також петицию погорільцїв з тої громади), а пос. Содомора в справі погорільцїв з Семиковець.

Звичайні внесеня поставили п. Соболевский о заопікуванє ся убогими, п. Чарториский о зміну §§ 1 і 5 закона о уживаню оґерів до становленя і в справі недопущеня арґентиньского мяса до митового обшару монархії, п. Шецель о продовжене зелїзничої лінії „Львів-Підгайцї, п. Біс в справі зміни траси зелїзниці Нїско-Ряшів в громадї Мазярня як також в справі запомоги для громади Студенець і в справі будови моста на Лузї в тарнобережскім повітї.

Інтерпеляциї внесли п. Біс о відписанє податків з причини градобитя для громади Пришовиці шляхоцкі, п. Єдинак в справі надужить команданта постерунку жандармериї Савчука в Антоневі, п. Ганчаковский в справі руских написів на стациї Криниця, п. Левицкий в справі урядованя начальника громади в Ріпчицях, п. Макух в справі дороговоï господарки повітового виділу в Бучачи і в справі побору шкільного додатку в громадї Добра через шкільного інспектора, як також в справі непотягненя до одвічальности двірского обшару в Космиринї за недостарченє дров до школи, п. А. Старух в справі знесеня зарядженя в повітї Лїско з приводу пискової і ратичної зарази, п. Скварко в справі замкненя торгів в мостискім повітї і в справі реґуляциї Вирви, п. Куровець в справі повітової каси хорих в Калуши, п. Т. Старух в справі заказу налїплюваня афішів, виданого через старосту в Бережанах, п. Содомора в справі виборів громадских в Славентинї і в Шумлянах.

По приступленю до дневного порядку полагоджено перші читаня справоздань краєвого Виділу.

Справоздання Виділу краєвого в предметї зізволеня репрезентациї повітовій в Вадовичах на принятє іменем повіта поруки до висоти квоти 300.000 корон за товариство рільничо-окружне в Вадовичах переслано до комісиї адміністрацийноï. Справоздання Виділу краєвого в предметї надания ново збудованому шпиталеви повітовому в Новім Торзї характеру шпиталя загального і публичного переслано до комісиї санітарноï.

По сїм забрав слово пос. Швед, щоби мотивувати своє внесенє о ограниченє зобовязань громад і обшарів двірских до складаня певноï квоти на удержанє учителів шкіл народних. — По короткім умотивованю того внесеня переслано єго до комісиї шкільної.

З черги пос. Соболевский поставив внесенє на основуванє і уряджуванє шкіл народних меншостий.

Внесеню супротивив ся пос. Петрушевич, однак палата ухвалила відослати то внесенє до комісиї шкільної.

Чоловік без капелюха.

З нїмецкого — Йосифа Ш.

Коли я ще мешкав в Льондонї, я не мало здивував ся одного дня, коли до моїх дверий застукано і я власноручно отворив та побачив перед собою поліцианта, котрий придержував — як здавалось — якогось волоцюгу. Той молодий чоловік мав на собі роздертий сурдут і не мав капелюха на голові. Поліцият спитав мене:

— Чи знаєте того молодого чоловіка?

Коли я заперечив, почав волоцюга сам говорити:

— Як, ви справдї не знаєте мене?

Тодї заломив я руки. Молодець, що стояв передо мною в такім сумнім видї, був одиноким сином мого високоповажаного приятеля і покровителя, барона К., одного незвичайно богатого угорского дідича.

— Стефане! — скрикнув я — звідки ви взяли ся в Льондонї?

— All right — відозвав ся поліцият з вдоволенєм, заглядаючи в якийсь папір, що єго витягнув з кишенї — Стефен! А як назвище?

Я дав потрібні поясненя.

— All right — відповів поліцият і відійшов.

Я велів насамперед зашити сурдут Стефана і дав єму сьвіжу сорочку. Але між моїми капелюхами не найшов ся ні один відповідний до єго голови, тому наложив він собі мою шкотску шапку до подорожи, котра додавала єму вигляду веселого корабельного хлопця. Ми вийшли і удали ся на жаданє Стефана на головну почту в Сіті, де справдї саме в тім часї надійшов адресований до него за poste restante великий грошевий лист. Коштувало чимало труду видобути той лист, бо Стефан не мав ніяких леґітимацийних паперів. Але я знав одного урядника нашого ґенерального консуляту, а консулят на щасте лежав недалеко. Стефан сейчас заміняв грошi, а що мав їх більше, як треба на намірену подорож до дому і що молодець так дуже о то просив, то я і урядник консуляту приймили єго запрошеня і пійшли з ним на снїданє. Перед тим купив собі Стефан новіський цилїндер, так, що ми могли дуже добре вступити до готелю Савой, де хотїв Стефан їсти, позаяк там мешкав перед недавним часом з своїми родичами і тодї зібрав найприємнїйші враження з Льондона. Кельнери знали єго ще дуже добре. При їдженю розповів нам Стефан свою незвичайну пригоду.

Той молодець був дуже дивний. Він любував ся дуже в музицї. Льондоньска музикальна саля становила сьвятиню єго щасливости. Стефан говорив дуже добре по анґлїйски. То мало свою причину в тім, що єго дїд належав до тих мадярских маґнатів, котрі довгі часи жили на еміґрациї в Льондонї. В родинї Стефана анґлїйскі звичаї і мова були вже в ужитю. Отже молодий чоловік в товаристві вітця відвідував кілька разів великаньске місто над Тамізою і, як сказано, любував ся незвичайно музикою, а найбільше співами ріжних кльовнів. Знав на память всї куплети Герберта Кампбеля, Альберта Шваліера, Джемса Фавна і Дана Лєна. Відтак мав відбути науку яко практикант при більшім господарстві в Угорщинї. То не могло погодити ся з єго поглядами. Він зробив свому вітцеви предложенє, що відбуде господарску практику в якімсь більшім маєтку в околици Льондона. Наслідок того був такий, що прийшло до великого спору між вітцем і сином. Син відїхав без батьківского призволеня до Льондона з незвичайними парадами, пращаючи ся торжественно з всіми приятелями родини. Анґлїйскі золоті фунти піднесли ся майже в курсї, коли Стефан тілько тої монети викупив в будапештеньских конторах виміни. В Льондонї жив знаменито і розкішно. З вітцем вів війну. В дїйсности виробив він собі принятє на практиканта в однїй посїлости князя вестмінстерского коло Віндзору, але відкладав вступленє до служби, аж доки не наспіє батьківске позволенє. Тимчасом відвідував з безприміpною пильностию Альгамбру, театр Емпір, Тіволї, Оксфордгаль і всї инші великі тінґль-танґлї, котрих артисти вскорі з ним заприязнили ся, бо він не залишав запрошувати їх на великі пири. Але остаточно всї анґлїйскі фунти минули ся. Готелевий рахунок за послїдний тиждень того розкішного житя, в котрім жило ся особливо весело, пожер всьо. Стефан мусів найбільшу часть своїх річий продати, а до того і свій годинник, аби з честию і як пристало на такого

Пос. Долиньский мотивував внесенє в справі підвисшеня краєвого фонду позичкового для громад на будову касарень для войска. Внесенє відослано до буджетової комісиї.

Приступлено відтак до дальшої дискусиї над справозданєм буджетової комісиї про замкненє рахунків краєвих за р. 1909. Забирали голос пп. Васунґ, Левицкий, Макух і ґр. Пініньский.

П. Маршалок краєвий приступаючи до закритя засіданя, повідомив послів, що нині як в день Цїсарских іменин відбудуть ся богослуженя у всіх трех катедрах і запросив на них послів а відтак попросив Є. Е. п. Намістника, аби іменем палати зложив у стіп Престола желаня.

На тім скінчило ся засіданє о год. 2 по полудни. Слідуюче в четвер рано.

Вісти політичні.

З угорского сойму. — Гостина бельґійскої королївскої пари у Відни.

На вчерашнім засїданю угорского сойму відчитано письмо президента міністрів ґр. Кін-Гедерваріого в справі скликаня делеґациї на 12 с. м. На внесенє президента палати ухвалено перевести вибори членів делеґациї на найблизшім засіданю, яке відбуде ся в середу рано о годині 10. При кінци засіданя посол демократичний Александер Пете поставив до правительства наглячу інтерпелляцию, запитуючу, які зарядженя наміряє правительство видати в дорозі наглій, аби спинити збільшаючу ся дорожню мяса в Будапешті і инших угорских містах. Дальше запитав, чи правительство готове отворити границі не лише для довозу мяса, але також живої худоби, чи дізволить на довіз арґентиньского мяса і чи знесе або знижить консумцийний податок від мяса в Будапешті.

Вчера прибула до Віднязбельґійска королївска пара, яко гості Найясн. Пана, котрому король Альберт хоче лично подати до відомости своє вступленє на престол. Віденьскі часописи витають королївских гостий дуже симпатично, вказуючи на то, що Бельґія своє богатство має завдячувати муравлиній праци населеня і незвичайній мудрости своїх володітелів. Завдяки прилученю держави Конґа стала Бельґія великою кольоніяльною державою, а о самій Бельґії можна сказати, що є два рази так велика як заниманий нею простір. Єствує бо друга, підземна Бельґія, держава вугля, котрої скарбам завдячує свій розвиток великий промисл. Побіч него же розвинули ся немениє величаво промисл артистичний, штука і література, а підприємчивість Бельґійців отворила для їх капіталів цїлий сьвіт.

Покликаний в наслідок смерти брата на королївский престол, доказав король Альберт в тім короткім часї, як панує, що понимає своє високе становище дуже поважно. Так само спосіб єго житя здобули єму загальну симпатию. Вправді за житя попередного короля не мішав ся король Альберт до політики, але за те дуже живо займали єго відносини суспільні і економічні Бельґії. Під єго правлїнєм Бельґія може надіяти ся найсвітлїйшої будучности.

Так само щиро витають ті часописи і бельґійску королеву, котра і близько споріднена з Найвис. Домом Цїсарским яко дочка кн. Кароля Теодора баварского.

Росийска аґітация.

(IV). На чім основує ся у нас вся москвофільска робота? На тім твердженю, що так звані Русини Малороси або Українцї і так звані Росияни, Великороси або Москалї то „оден нарід“ — „адін народ“. Трудно знайти примір більшої сьмілости і безличности як се москвофільске твердженє і оно именно єсть найголовнїйшою характериститою як з одної сторони росийської аґітациї так з другої сторони москвофільскої роботи в Галичинї з окрема а загально серед Русинів в Австриї. Бо поминувши вже то, що о тім, чи якась суспільність єсть народом чи нї, в першім рядї не може нїхто инший рішати лиш она сама, треба ще й то тут зазначити, що наука вже давно се питанє порішила а навіть росийска Академія наук — отже справедшні Росияни, — в найновійших часах потвердила переконанє ученого сьвіта, що Русини а Росияни, або Велико- а Малороси чи там Москалї а Українцї, то два зовсім окремі народи славяньского племени.

Здавало би ся, що нема чого спорити, коли се питанє порішене і коли природа сама — до чого ми ще пізнійше вернемо — зробила ріжницю між тими двома народами. А однак як в Росиї самій так і серед австрийских Русинів суть люди, котрі з якихсь причин рішуча тому поглядови противні і хотїли би конче злити ті два народи в один. Так отже виринають два нові а без сумніву цікаві і важні питаня: Хто в Росиї, яка часть росийской суспільности і длячого єсть противна тому, щоби тамошні Русини або т. зв. Малороси чи Українцї творили окремий нарід — і хто в Галичинї, яка часть т. зв. Русинів противна тому, щоби тоті Русини творили окремий нарід, лиш стремлять до того, щоби они злили ся з Росиянами в один нарід і длячого?

Специяльно росийский самодержавний устрій держави, опертий на середновічних традициях, як з одної сторони пригнобив не лиш инноплемінні народи в Росиї, але так само й коренно росийский нарід в єго широких верствах, так з другої сторони витворив висші круги суспільности, в котрих найвизначнїйшу ролю відграває бюрократия або т. зв. чиновництво і войсковість. Характеристику тих верховодячих в Росиї кругів дасть ся зазначити кількома словами: манія величи і сили та безмежна охота наживи. Під впливом тих кругів завмирало всяке самостійне народне житє инноплемінних народів в Росиї, а поступала щораз дальше займанщина, забори чужих земель і країв. Як звістно, Росия виступила яко протекторка християн на Сходї і старала ся щораз більше випирати поганців Турків, а в заплату за той протекторат забирала землї. Так діяло ся аж до 1848 р. В тім роцї віджили в Австриї і славяньскі народи. Верховодячим в Росиї кругам се було дуже не на руку, бо була оправдапа обава, що свободолюбивий рух готов відбити ся й на Росиї. Отже вже в тих часах старали ся тоті круги росийскі виробити собі вплив на австрийских Славян, щоби на случай потреби можна їх ужити, коли не до чогось більшого, то бодай до шахованя Австриї. На ті часи около 1848 припадає також і перший почин росийскої аґітациї серед галицких Русинів. Не будемо тут о тім розводити ся, бо се річ загально звістна. Звернемо однак на то увагу, що за кождий раз, кілько разів в Австриї заносило ся на війну, тілько разів в Галичинї щораз сильнїйше ширила ся тота аґітация. Так було перед кримскою війною в 1855, так пізнїйше перед пруско-австрийскою в 1866 і тоді то вже перший раз звістний Богдан Дїдицкий проголосив отверто, що Русини а Росияни то один нарід і що „в адін час (годину) вичучить ся Малорос по великорусски“, хоч покійник сам і до смерти не научив ся говорити по росийски.

Найсильнїйше однак проявила ся росийска аґітация з кінцем сімдесяти а з початком вісімдесяти років, коли то політичні відносини межи Австро-Угорщиною а Росиєю заострювали ся так, що з австрийскої сторони не лиш побудовано против Росиї дві крїпости, в Кракові і Перемишли, але й збудовано кілька стратеґічних зелїзниць а наконець і довкола Львова пороблено шанцї. На ті часи припадає дїяльність Наумовича і єго приклонників а відтак і запомога росийского мінїстра Вишнеградского, дана з фондів зелїзничих нїби то на ратованє банкротуючого „Заведенія“ або т. зв. „крилошаньского банку“ в сумі 1,300.000 ру-

---

панка вийти з готелю. Удавав, немов би відїздив; по правді однак він заставив свій куфер зі всїм, що в нім було, за кілька шилїнґів і ще того самого дня написав до свого вітця, що надумав ся і радо повернув би до дому. Телеґрафувати не хотїв, аби річи не представляти в крайнїм сьвітлї. Тих кілька днів до приходу відповіди міг жити з одержаних за заставлені річи гроший, коли би приміром ходив до дешевих пенсионатів. Лиш то встидало єго, що він не мав тепер нїяких пакунків. Заки рішив ся на щось, зробив ся вечер. Привичка повела єго через улицю Реґент до цирку Піккаділї. Перечитав на входових дверех проґраму і не міг оперти ся. Бавив ся знаменито. Але нещасте хотїло, що в часї перерви Лїтль Тайч, великий комік карлик, ходив особисто між публикою, аби продавати карти вступу на свій бенефіс, який мав відбути ся на слїдуючий тиждень. Позаяк Лїтль Тайч такий малий, що другим людям сягає ледве до живота, то Стефан не замітив в час грозячої єму небезпечности. Лїтль Тайч знав єго лично і тому Стефан не міг показати ся невічливим. Взяв предложений єму білет на фотель і навіть переплатив єго, як належало ся. Коли вийшов, не лишалось єму навіть на стілько грошип, аби заплатити собі звичайну вечерю. Але він пригадав собі на Суччіого, якого недавно відвідав був в аквариюм. Суччі мусїв сорок днів жити, не ївши нічогісенько, а він мав ждати лиш чотири дни на прихід гроший, а до того часу при розумнім виборі артикулів поживи міг відповідно прокормлювати ся. О мешканю не міг очивидно думати. Але то було серед лїта і дощу бодай на кілька днів наперед не треба було побоювати ся. Купивши собі у пекаря, які в Льондонї мають отверті склепи аж до північи, трохи хлїба і звівши его смачно, сїв під аркадами театру Гаймаркет на східцях і задумав ся. Єго лист плив вже через канал Ля Манш до Европи. Так довший час тут сидїти і ждати до рана було дуже нудно. Нї один чоловік не переходив туди. Гамір великого міста цїлковито завмер. Одинокий відгомін тупоту кінських копит доносив ся з далека до уший Стефана. Десь в сусїднїй улици мусїла бути стация фіякрів.

Так в цїлковитій тишині і спокою, Стефан опер рамя о вистаючий примурок і опер ся головою о мур. В той спосіб спочивало ся спокійнїйше. Стефан і тепер о нічім не думав, бо заспав.

Здавалось єму, коли знов підняв голову, бо зболїло єго рамя, що міг спати найбільше яких пять мінут. Сидїв ще якусь хвилю так і чув, що голова єму тяжить.

Нараз вхопив ся за голову і почав руками глядати по нїй за чимсь.

Де подїв ся єго капелюх?

(Конець буде).

блїв. Участники тої акциї запомогової, др. Добряньский і пос. др. Король, могли би о тім найлїпше розповісти. Такої суми чей не дає ніяка держава з доброго серця для якогось дрантивого банку або для красних очий якихсь людцїв.

Судячи з того, що по тих ударах, які дістали ся верховодячим в Росиї кругам підчас японьско-росийскої війни, нарід українский бодай дрібочку відотхнув свобіднїйше а відтак і з деяких проявів прихильности і симпатиї з боку росийскої суспільности для українського руху, можна рішучо сказати, що не цїлий росийский нарід противний тому, щоби Русини або Українцї в Росиї розвивали ся яко окремий нарід, а противні тому як і взагалї всякому поступови і всякому конституцийному ладови в Росиї лиш ті, котрі задля легкої наживи і розбогатїня хотїли би удержати ся при власти і господарити в Росиї по давному. Що тоті круги ведуть в Галичинї росийску аґітацию і що їх якраз держать ся галицкі москвофіли, се показало ся в послїдних часах аж надто ясно.

Новинки.

Львів, дня 4-го жовтня 1910.

— **Нинї в день цїсарских іменин** відбули ся у Львові в катедральних церквах всїх трох обрядів торжественні богослуженя при участи репрезентантів войскових і цивільних властий. Також і в инших церквах відбули ся торжественні богослуженя при участи шкільної молодежи.

— **Іменованя.** П. Міністер скарбу іменував в етатї ц. к. маґазинів продажи тютюну асистента в маґазинї продажи тютюну в Станиславові Івана Палїєвича офицiялом контролюючим в маґазинї продажи тютюну в Оломуцу. — Міністерство торговлї надало стар. офицiялам почтовим у Львові: Герм. Вайнштайнови, Пет. Берестови і Фр. Балазїньскому посади контрольорів почтових у Львові, а старш. офицiялови почтовому в Станиславові Ігн. Штайнїнґерови посаду контрольора почтового в Коломиї.

— **Перші загальні збори** „Руского товариства лїкарского“ відбули ся у Львові в суботу, дня 1 с. м. Збори створив відповідною промовою іменем комітету основателїв др. Зиновій Левицкий, директор шпиталю в Коломиї, а на провідника зборів покликав збір дра Евг. Озаркевича, директора „Народної Лїчницї“ у Львові. По відчитаню звіту референта дра Козакевича з Коломиї з дотеперішної дїяльности комітету основателїв, висказали збори референтови за єго неутомимі заходи около основаня товариства щиру подяку. Відтак приступлено до вибору управи на перший адміністрацийний рік. Президентом вибрано дра Евг. Озаркевича, містопрезидентом дра Сильвестра Дрималика, скарбником дра Ів. Бережницкого, справником дра Мир. Вахнянина, а господарем дра Вол. Кобриньского. Заступниками вибрано: дра Марияна Долиньского і дра Евг. Тресньовского. Почесним президентом товариства іменував збір дра Ів. Горбачевского, радника Двору, члена палати панів і проф. університету в Празї. Опісля ухвалено між иншими приступити до уладженя і виданя фахової українскої термінольоґії лїкарскої і ветеринарийної в порозуміню з товаришами з закордонної України; почати видавництво фахової часописи, а на разї містити свої працї в „Збірнику“ Наукового товариства у Львові і „Збірнику“ Наукового товариства в Київі; виробити статут до основаня фонду обезпеченя вдів і сиріт по лїкарях; розважати думку і по змозї як найскорше стреміти до основаня одного або й більше лїчничих закладів в пригожих до того околицях нашого краю. Членів вписало ся до товариства 63. В зборах взяли участь найповажнїйші лїкарі в Галичини і Буковини.

— **Лїцитация.** Дня 6 жовтня с. р. о годинї 9 відбуде ся в маґазинах товарових стациї Львів публична лїцитация невідобраних товарів як: вино, рум коняк, горівка, кава, молотїльня, машина до шитя, сїчкарня, коси, сїрники, тутки, начинє, ґіпс, капелюхи, сьвічки, шкіра, сталь, образи, ляк, біле, цукор і т. п.

— **Згорів живцем.** В Билинї великій, самбірского повіта стала ся дня 25 вересня така страшна пригода: Пятилїтний синок тамошного господаря Теодора Билиньского пік разом з другими хлопцями бараболї на поли. Хлопчина, щоби переконати ся, чи бараболї вже спекли ся, перехилив ся так дуже до розложеної ватри із сухого ріща, що одїнє на нїм займило ся і зачало горіти і хлопчина майже в однїй хвили станув в огни. Другі хлопцї перепуджені повтїкали, а хлопчина серед страшних мук помер до кількох годин.

— **На зломанє карку.** Дивувати ся треба, як може людем забагати ся такого шпорту, чи такої їзди, котра майже нехибно веде на зломане карку. А так єсть дїйстно, чого новим доказом перегони самоїздами в Новім Йорцї. Один з тих що хотїв виграти чашу Вандербільдта призначену на нагороду, якийсь Стоне, згинув на місци в наслїдок того, що єго самоїзд підчас шаленої їзди перевернув ся, а єго механїк потовк ся на смерть. Два инші самоїзди виїхали на телеґрафічні стовпи, а їх властителї і механїки покалїчили ся також так, що не довго будуть жити. Та й одного з видцїв самоїзд так переїхав, що скрутив єму вязи. — Про страшну катастрофу наспіла нинї вість з Відня: Коло Мірццушляґ в Стириї стала ся страшна пригода. Самоїзд, котрим їхало пять осіб, наїхав з цїлою силою на замкнену рампу зелїзничу. Кермуючий самоїздом віденьский фабрикант Левінґер і купець Штрайтман з Константинополя зранені тяжко, два инші подорожні зранені лиш легко.

— **Убитє банкира в Празї.** В четвер вечером м. т. найдено в Празї властителя контори виміни Едварда Кіша убитого у власнім мешканю. На чолї і лици були слїди ударів каменем, а крім того стверджено рани колені на шиї і чолї. В жмени убитий держав жмут волося видертого убийникови. Стверджено, що Кіш хотїв боронити ся револьвером, але до сего не допущено. На місци злочину найдено камінь і ніж. В пятницю переведено обдукцию тїла і сконстатовано, що камінь, котрим Кіш одержав удар в голову, дуже подібний до каменів, які знаходять ся на подвірю касарнї трену, що стоїть напроти дому Кіша. Стверджено також, що злочинець забрав незначну добичу, бо в контори Кіша знайдено цїнних наперів на суму 50 000 К, а домівники кажуть, що Кіш в критичнім часї не мав у себе значнїйшої готівки. Полїция підозріває о доповненє морду на банкирі Кішу одно індивідуум, що правдоподібно прибуло з Німеччини та було каране за злочини.

Оногди наспіла вість, що вислїджено вже мешканє убийника Кіша. На полїциї явила ся якась пані Новакова і зізнала що слїдує: Перед кількома днями віднаймив від неї комнату якийсь мужчина лїт може 30, але не сказав як називає ся. В день злочину вернув він до мешканя около пів до 9 год. вечером і був дуже зденервований. Оногди не заплативши чиншу і не випровадивши ся виїхав. Цїле єго поведенє викликало в нїй підозріє, що може то він убийник Кіша.

Полїция перевела в мешканю комірника пані Новакової ревізию і знайшла палицю Кіша забрану з контори. До того ще зізнала Новакова, що ніж, котрим поранено Кіша, єсть власностию єї незвістного льокатора.

— **Напади і розбої у Львові.** Оногди вечером около 9 год. на ул. Вулецкій напало 2 уланів на жінку робітника Івана Сирка і хотїли єї знасилувати. Коли Сирко станув в оборонї жінки, один з напастників добув шаблї і рубнув Сирка так сильно в голову, що той облитий кровю стратив притомність і повалив ся на землю. Жінка Сирка наробила крику, а на єї крик вибіг із сусїдного дому ч. 16а урядник почтовий п. Марко Опацкий. Напастник видячи надходячу поміч кинув ся і на п. Опацкого з шаблею, але той заслонив ся рукою і вістрє шаблї перетяло єму руку. Мимо того пан Опацкий вирвав уланови шаблю. Оба улани зачали тодї втїкати, а один з них згубив навіть чако. Шаблю і чако зложено на полїциї, а виновників буде тепер можна легко відшукати. Раненим подала поміч стация ратункова.

— **Про арештованя в Кракові** пише краківский „Czas“: По арештованю Трудновского, убийника Рибака, показало ся, що подібно як Трудновский пробуває в Кракові богато осіб з Царства польского удержуючих звязь з революцийними партиями в Росиї і працюють тут посередно для них. В однім з якихсь процесів показало ся ще перед тим, що в Кракові була школа боєвиків, котра образувала охотників до кадр революциї. Перебували тут посланники всїляких партий а то потверджували на розправах обжаловані і сьвідки. З другої же сторони перебували в Кракові одиницї, що займали ся шпіґуньством войсковим і полїтичним. Заслугою дирекциї полїциї єсть, що виловила богато шпіґунів; язва зменшила ся, але викорінити ся до послїдка мабуть не дала ся.

Телеґрами.

Відень 4 жовтня. З нагоди цїсарских іменин відбули ся у всїх церквах столицї торжественні богослуженя, на котрих явили ся представителї властий державних, краєвих і міских, молодїж шкільна з учителями і численна публика. Також і для залоги відбули ся торжественні богослуженя.

Сараєво 4 жовтня. В окрузї Банялюка селяни не хотять властителям більшої посїлости платити данини. Правительство видало зарядженя для привerненя і удержаня мира. Поручено властям, щоби постарали ся о охорону прав властителїв. До Сараєва і Тузлї зарекві-ровано войско. Порядку доси нїгде не нарушено. Єсть надія, що селяни небавком вернуть до працї і обовязків.

Петербург 4 жовтня. Цар надав б. міністрови справ заграничних, Ізвольскому, ордер білого орла. В указї царя що до сего надїленя сказано між иншим, що Ізвольский обняв в 1906 р. становище міністра серед трудних полїтичних відносин і з непохитною енеґією та та розумінєм інтересів працював около полїтичного скріпленя держави, заключаючи успішно договори з Анґлією і Японією.

Петербург 4 жовтня. „Прав. Вестнік“ оголосив іменованє б. міністра для справ заграничних Ізвольского росийским амбасадором в Парижи.

Загреб 4 жовтня. Краєвий уряд санїтарний одержав донесенє о 6 случаях підозрілого занедужаня. Бактериольоґічні розслїди однак не виказали азийскої холєри.

Одеса 4 жовтня. В виду вигаснення пошести холєри постановлено з днем 14 с. м. знести станицї холєричні і відділи санїтарні.

Тегеран 4 жовтня. В Мешедї (в Перзиї) було доси 14 случаїв холєри.

Надіслане.

Церковні річи

— — Найкрасші і найдешевші продає — —

„Достава“

основана руским Духовеньством у Львові при ул. Рускій ч. 20 (в камениці „Днїстра“), а в Станиславові при ул. Смольки число 1.

Там дістане ся ріжні фелони, чаші, хрести, лїхтарі, сьвічники, таци, патерицї, кивоти, плащеницї, образи (церковні і до хат), цьвіти, всякі другі прибори. Також приймають ся чаші до позолоченя і ризи до направи.

Удїл виносить 10 К (1 К вписове), за гроші зложені на щадничу книжку дають 6 прц.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Телефон 452. Телефон 452.

Містове бюро

Ц. К. зелізниць держав.

у Львові пасаж Гавсман ч. 9

видає

Білети складані комбіновано-окружні до всіх і зі всіх значнійших місцевостий Европи важні 60, 90 і 120 днів.

Білети складані в однім напрямі на німецких зелізницях, важні 45 днів.

Білети картонові, звичайні, до всіх стаций в краю і за границею.

Асиґнати

на місця в спальних ваґонах.

Продаж всяких розкладів їзди і провідників.

Замовлені білети на провінцию висилають ся за почтовою післяплатою або за посередництвом дотичної зелізничої стациї.

При замовленю складаного білету треба надіслати 5 корон задатку і подати день, від котрого білет має бути важним.

Телеґрафічна адреса: Stadtbureau, Львів.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопади. (Телефона ч. 527).